

When? (Коли?), Where? (Де?) I HoW many? (Скільки?). Маючи відповіді на ці питання, можна будувати стратегію цінової і асортиментної політики. Можна чітко розуміти, що необхідно твоєму покупцеві, хто твій покупець, за чим він приходить і з якою частотою. Також можна розуміти, з ким вигідніше мати контракти з постачальників, які категорії і товарні групи є пріоритетними для кожної категорії покупців.

Зокрема, ми плануємо в майбутньому, відкривши свою кав'ярню, додати дієтичний та діабетичний асортимент (дієтичні та діабетичні тортики, тістечка, десерти, тощо). Тобто, перевагою продажів буде продукція, якої немає в інших кав'ярнях.

Застосування категорійного менеджменту вносить зміну і в структуру комерційної діяльності кав'ярні, і у функціональні обов'язки її співробітників.

Категорійний менеджмент, окрім того, що дозволяє управляти асортиментом, також дає можливість оцінити ефективність роботи з постачальником (виробником), частку і рентабельність пропозиції. Ключовим фактором вибору постачальника повинна бути аж ніяк не ціна. У сфері послуг немає місця напруженому пошуку стаканчиків на 3% дешевше або недорогої, але якісної кави. Потрібно орієнтуватися на зручність співпраці. Вибирати тих, хто готовий запропонувати комплексне обслуговування (наприклад, продукти плюс обладнання) – це колосальна економія часу, який можна використовувати на розвиток бізнесу. Важлива і репутація постачальника – якість, дотримання термінів доставки та інші характеристики.

Дослідження дають змогу зробити висновок, що у роботі кав'ярень практично не використовується такі методи, як Бостонська матриця і коефіцієнт варіації. Асортиментна матриця – це сформоване ядро асортименту. Її важливо розробити для кожної категорії товарів, для кожної категорії клієнтів. Матриця дозволяє управляти асортиментом, знати мінімальний і максимальний товарний залишок по кожній позиції.

Список використаних джерел:

1. Жданова Т.С. Категорійний менеджмент : підручник. К. : АЛТІ. 2017. 238 с.

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТНЬОГО РІВНЯ «МАГІСТР»

*Штена Н.А.
Полтава, Україна*

Викладач сучасного закладу вищої освіти в процесі навчальної взаємодії зі студентами різних курсів зустрічається з завданням організації самостійної роботи, яке по-різному вирішується залежно від того, йдеться про першокурсників чи випускників бакалаврату, або ж майбутніх магістрів.

Найважливіші дидактичні функції, що їх виконує самостійна робота, за твердженням Н. Головки, наступні:

- закріплення знань, умінь та навичок, отриманих під час вивчення навчального матеріалу;
- розширення і поглиблення навчального матеріалу, який вивчався в аудиторії;
- формування умінь і навичок самостійного виконання вправ;
- розвиток самостійного мислення шляхом виконання індивідуальних завдань в обсязі, який виходить за межі матеріалу за програмою, але відповідає можливостям студента;
- виконання індивідуальних спостережень;
- підготовка навчальних посібників, таких як текстові переклади, газетні та журнальні відомості тощо, для вивчення нових тем під час занять в аудиторії [1, с. 20].

Якщо вчорашні вступники на 1 (бакалаврський) курс більш залежні від вказівок педагога, часто навіть дещо безпорадні перед завданнями, що надто відрізняються за змістом і вимогами від тих, які доводилося виконувати в школі, то майбутні магістри в більшості випадків не відчувають ускладнень, пов'язаних із способом виконання завдань та із формою їхнього представлення. Так, останній із запропонованих вище варіантів є більш ефективним саме в роботі з магістрантами, тоді як студенти бакалаврату частіше виконують зазначені завдання більш поверхово, формально, не осмислюючи цілісної системи представлення навчального курсу.

Сучасні вимоги передбачають доступність для студента таких документів, як навчальна (робоча) програма дисципліни, її силабус, що привчають розглядати навчальну роботу не як сукупність кроків у освоєнні взаємопов'язаної інформації та способів її застосування, а як цілісну систему з конкретними цілями і завданнями, відкриту за своїм змістом і структурою від початку до кінця. Саме такий підхід дозволяє зробити самостійну роботу здатною сформувати у студентів низку важливих загальнодидактичних умінь, куди вчені відносять: «вміння планувати цю роботу, чітко вибудовувати систему завдань, виокремлювати серед них головні, вдало обирати способи оптимального вирішення поставлених задач, здійснювати ефективний оперативний контроль за виконанням завдання, вносити корективи в самостійну роботу, аналізувати загальні підсумки роботи, порівнювати ці результати з наміченими тактичними та операційними цілями, виявляти причини відхилень і намічати шляхи їх усунення в подальшій діяльності» [2, с. 408].

На наш погляд, студент бакалаврату повинен повною мірою оволодіти цими вміннями і користуватися ними у освітньому процесі. Що ж до студента магістратури, то доречним було б залучати його до проєктивної дидактичної діяльності не лише в межах курсів, що вивчаються, а й по відношенню до споріднених із ними дисциплін бакалаврату, пропонувати завдання, пов'язані з удосконаленням змістового і процесуального вдосконалення викладання цих

дисциплін, а якщо є така змога, то й залучати до безпосередньої роботи з бакалаврами. Такий підхід посприяв би вирішенню цілої низки проблем, серед яких, насамперед, надання майбутньому магістрові достатнього простору для самостійної творчої діяльності у опануванні навчального змісту, його дидактичній та практичній інтерпретації, формування більш високої відповідальності за результати своєї праці. По-друге, залучення магістрів до навчального процесу бакалаврату можна розглядати як важливий ресурс у роботі викладача, завдяки якому він має змогу розширити базу дидактичного матеріалу, урізноманітнити форми роботи на заняттях та поза ними. Також нам бачиться доречним продумати можливості навчально-дослідницького симбіозу студентів бакалаврату і магістратури у процесі їхньої самостійної роботи як над конкретними дисциплінами (наприклад, вивчаючи основи управління конфліктами, магістранти можуть залучати майбутніх бакалаврів як респондентів своїх досліджень), так і в більш широкому контексті, спільно розробляючи певний напрям (наприклад, перспективи інноваційної діяльності в регіоні), що торкається різних дисциплін і дає змогу інтегрувати до їхнього змісту локальні результати своїх досліджень.

Тож, вважаємо, самостійна робота майбутніх магістрів є на сьогодні цікавим і перспективним об'єктом методичного опрацювання, що містить у собі ще чималий потенціал, який потребує реалізації.

Список використаних джерел:

1. Головка Н. Самостійна робота як складова навчального процесу у вищій школі / Н. Головка [Ел. ресурс] – Режим доступу до джерела: http://irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/vknutshp_2015_2_6.pdf
2. Шевчук М.О. Проблеми управління самостійною роботою студентів вищих навчальних закладів / М.О. Шевчук, І.І. Киричок, Ю.Г. Новгородська [Електронний ресурс]. – Режим доступу до джерела: <http://molodyvcheny.in.ua/files/journal/2018/1/95.pdf>